

ציפי שטשויילי

שני שירים

•

למדתי לשחות ברגע
שצנחו המים, סודי טמון
בחול, בשכשוכי מכחול
באשד הנסער. העורב אינו
מענין בשירה,
גם לא בהלוקה על
פני המים. רק צידתך ברה לו.
טרתתי עבורך, זר, בחוף
אולם לא אשתת קנו.

תהו משתנג סופסוף
מימיו העכורים. מסיח דעת שלושתיני.
פתי נחר בגרוןך
רותח
כשם שרתחתי אני למראית
הסוסים הרתומים

אבקן נשאני למרחקים
גלד שוכח את פצע
כובע הקש נושב.

קָרָה אַחַת הַמִּיתָה בְּגִנְתִּי
הַתִּיפְחֹתִי קְצָרוֹת
מוֹטָב שְׁאֲשׁוּב אֶל יְצוּעֵי
בְּבִקְרָה
לֹא תֵהֵא אַרוּחַתְנִוּוּ שְׁלָמָה

עֶרְן אֵינוֹ מְסַתְפֵּן בְּשָׁנָה
עֶרְן בְּמַצוֹדֹת
גְּלִגְלֹתָיו,
רוּחַשׁ
בְּנִחְלִים מֵעַל גּוֹפְתָךְ
הַיְשָׁנָה, נָע וְנָד הַיָּרֵחַ

דְּאִגְתִּי לְכָל צָרְכֶיךָ
בְּבִקְרָה
אוֹצָרְךָ הוּא קַפְסַת שְׁמוּרִים
פְּלִגַּת אֲפוּנִים
פַּח לְשׁוּרֵט בּוֹ אֶצְבְּעוֹתֶיךָ